http://wp.me/pFrEi-zY

PUTUM BENİ TERK ETTİ

Bir kazı sonucu harabeden çıkan bir yazıda şunlar yazıyordu;

"Benim bir putum vardı.
Çok severdim.
Sinekler üzerine konunca onlara kızar ve pisliklerini silerdim.
Şimdi ise putumu biri kırmak için geldi ve kıracağım diyor.
Ben ise ona başkaldırmak istiyordum.
Gücüm yetmedi.
Sordum kendime.
Ben putumu korumak ile memur muyum?
Ben putumu beni korur diye sahipleniyordum.
Ah ne yazık ki, putum kendini koruyamazmış."

Bu yazı eski zamanlarda puta tapan birisinin kendisiyle yüzleşmesidir. Tabiî ki acı bir yüzleşmesi…

"Nuh aleyhisselâm kavminde mevcut olan putlar, sonradan Araplara da intikal etmiştir.

Şöyle ki:

Vedd adındaki put Devmetu'l-Cendel'de idi ve Kelb kabilesine aitti.

Süvâ' adındaki put Hüzeyl'in idi.

Yeğûs adındaki put Murâd kabilesine aitti. Sonra Benu Gutayf'ın oldu, Sebe'ye yakın Curf nâm mevkideydi.

Yeuk, Hamedân'a aitti.

Nesr, Himyer'in, Âl-i Zi'l-Kelâ'ın idi.

Aslında bu put isimleri, Nuh kavmindeki sâlih olarak bilinen kimselere aitti. Şeytan bu Sâlih kimseler ölünce kavimlerine şu telkini yaptı:

"Sâlih kişilerinizin oturmuş oldukları yerlere onların hatırasına dikitler dikin ve bunlara onların isimlerini verin". Halk bu telkine uyup, söyleneni yaptı. Bidayette tapınma yoktu. Ancak ne zaman ki bunlar helâk olup gittiler ve haklarındaki bilgi de unutuldu, bu putlara tapınmaya başladılar." [1]

Puta tapmanın günümüzde de olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Burada iki kavram öne çıkmaktadır. Biri puta tapan insan diğeri ise put olmuş varlık. Bazen bu bahsedilen kavramlar benliğinden çıkarak toplumuna doğru yayılır. Nasıl olurda insan toplumun putçuluğundan çıkamaz? Çıkamaz çünkü fikirlerinde artık özgür değildir. Özgür olabilmek için o topluluktan ayrılması gerekir, o ise imkânsızdır. Çünkü menfaatleri ve düşünceleri topluluğu tarafından sınırlanmış, engelsiz ve ezici bir kuvvet şeklini almıştır.

Düşünün bir defa liderini dahi sorgulamanın mümkün olmadığı bir düşünce sisteminde doğru ne zaman ele geçebilir ki? Görüldüğü üzere bir putun olacaksa bunun sınırını sen belirle de sonuçta ilâhın olmasın.

Eğer birini veya unsuru kendine lider seçtiysen diğer kişiler için bazı açık kapılar bırak ki, yarın yukarıda geçen olay gibi bir gün muhakkak biri putunu kırmak için gelecektir. Hiç olmazsa bundan dolayı üzülmezsin.

Yukarıdaki antik yazının devamı ise şöyle idi;

Ey putum, seni gerçekten çok sevmiştim.
Güvendiğim bir şey eğer kırılabiliyorsa

[1] Buhârî, Tefsir, Nuh 1.

Benim ötekimde kalmadı, demektir.
Şimdi ben bir daha put nereden bulacağım.
Putu kırılan için ancak ölüm vardır.
Ben ölürsem sende öleceksin.
"Benim putum yok" diye taşlara kazıyacağım.
Hiç olmazsa beni putsuz diye anarlar.

İnsan dinsiz olamaz dedikleri esasen doğrudur. Ancak bir putu olup da inancını kaybedenler için üzülmek bir erdem olsa gerekir. Zannediyorum ki, 21. Yüzyıl, putların ve inançların yıkılacağı bir devir olacaktır. Neden mi, diye soracak olursanız, her gün aynanın altındaki sır bir şekilde silinip, kara yüz daha rahat görünmektedir. Bazı şeylerin kara yüzünü iş işten geçmeden önce görmektense, şimdiden kendimiz görmeye gayret gösterelim de, hiç olmazsa dayandığımız direkler yıkılıp, düşünce dünyamızla beraber hayatımız da başımıza yıkılmasın.

Ey Allah Teâlâ'm kör zannettiğimiz kişiler ne kadar şanslı, biz ise gördüğümüz halde kör bakışlı olmaktan bir türlü kurtulamıyoruz.

Bizi bizden koruyan Allah Teâlâ'm sana şükürler olsun.

Allah Teâlâ buyurdu ki;

"Şüphe yok ki, o Kur'an'ı Biz indirdik Biz. Ve muhakkak ki, onun için muhafız olanlar da Bizleriz."[2]

İhramcızâde İsmail Hakkı

[2] Hicr, 9